

Bükkösy György

**A MESSIÁS
ORSZÁGA**

Elbeszélések és költemények

1. A BÁRÁNY

Fekete éj sűrűjében,
Félelemben, sötétségben
Ne gondold a szenvedésre;
Megtisztít a bárány vére!

Folyton ezt a pár sort ismételte magában. Nagyon szorongott. A fény nélküli, világtalan éjszaka kegyetlenül nyomasztotta. Egyedül pedig nem volt. Társai békésen aludtak mellette a hideg, döngölt padlóra fektetett szalmazsákokon. A hatalmas vaskályha kevés meleget adott, mert a fával takarékoskodni kellett.

A szűk szobán naponta tizenkét fiú osztzkodott. Valamennyien a főváros árvaházaiból kerültek ide, a Dunántúl kis, eldugott tanyájára; régi, kopott, tágas parasztházba, amely egyházi tulajdonban állt, és általában papok töltötték benne csendes pihenőjüket. Az ostrom miatt azonban a

gyerekeknek a katolikus intézetekből menekülniük kellett, és jobb helyet hirtelen nem találtak nekik.

Az épület huszonöt nyolc és tizenkét év közötti árvának nyújtott otthont. Négy helységéből a legnagyobbat fiúk foglalták el. A két kisebbikben lányok laktak. A konyhát és éléskamrát közösen használták. Az előszoba viszont a két nővér területének számított. Ők vigyáztak rájuk, és próbálták gondoskodni róluk.

Az apácák egyáltalán nem hasonlítottak egymásra. Stefánia huszonéves lehetett, nagyon fiatalos, törékeny alkat, és szelíd, halk szavú, aki mindig mindenkin segíteni akart; s neki fájt a legjobban, ha ezt a körülmények nem tették lehetővé. Aquila középkorú, magas, testes asszonyság, és nagy fizikai erővel bírt. Határozott tekintete, akár a sasé, súlyos nyomatékot adott ércesen zengő hangjának, mely durva ugyan soha nem volt, de azért mindig feltétlen engedelmességet követelt.

Másfél hónapja szegényen és szerényen éltek. Napjaik bizonytalanságban teltek. Reménytelen híreket csak a szomszéd falu

plébánosa hozott néha, aki élelmezésükben is igyekezett segíteni. A front közelsége egyre inkább megnehezítette sorsukat. Fájdalom ereszkedett rájuk, melyet egymás közvetlen jelenléte sem vigasztalt. Soraikban ismerősök vegyültek ismeretlenekkel. Biztonságuk érzete azonban erőtlen és gyenge volt. Kimondatlanul is tudták, hogy gyámoltalan vadakhoz hasonlítanak, melyek folyton vadász éles fegyverétől rettegnek.

A félelem sokszor aludni sem hagyta őket, ezért szinte kórusban addig mondogatták a Stefánia nővér által tanult négysoros verset, amíg végre a hideg téli éjszaka elhozta számukra az álom könnyörületes békéjét.

Őt most ez a megszokott, de mindig hálat érdemlő szerencse elkerülte. Nem fázott, hiszen durva takarója alatt már elviselte az alacsonyabb hőmérsékletet. Betegség sem kínoztta, mert a hideg télben is egészséges maradt. Furcsa hiányérzete támadt, mintha több szeretetet igényelt volna. Vágyakozása most különösen kínoztta. Több nyugalmat és biztonságot nem akart,

mert lehetetlennek vélte, de a tisztaság és ártatlanság még megfogalmazatlan megtapasztalása erőteljes célként lobogott benne. Most szívének minden egyes dobbanása ezt táplálta.

Gondolt közben a fiatal nővérre, aki testvéri odaadással ölelgette őket. A másik apácától kicsit félt, de bízott benne, mert szavai és mozdulatai oltalmat, erélyességet sugároztak.

A mennyezetten hirtelen fény villant. A szemközti falon lógó kereszt szárának árnyéka hosszabbra nyúlt a váratlan világságtól. A halvány sugár imbolyogva játszadozott a füstös vakolaton. A bejárati ajtón valaki kopogott. Óvatosan tette, hogy csak az hallja meg, akinek kell, és az alvó gyerekeket lehetőleg ne zavarja. Aquila azonban nem fegyelmezte erélyes hangját, mely a hideg téli éjszakában még félelmetesebbnek tűnt:

– Ki van ott?

– Én – csendült jól ismert segítőjük, Lukács atya baritonja, aki meg sem próbált suttogni, mert szokatlan látogatásának mindenképpen nyomatékot kívánt adni –

Ebben az órában is hoztam maguknak, pedig ebben a cudar kormos hidegben nem volt könnyű idetalálni – folytatta határozottan.

Az apáca felkelt. Nehéz súlyától nagyokat reccsent a régi heverő. Lámpást sem gyújtott, úgy nyitotta a csikorgó zárat.

– Hát ez ki? – kérdezte, és testével szinte eltorlaszolta az ajtónyílást.

– Egy kislány – felelte jámboran a pap.

– Azt látom, hogy nem éppen kicsi.

– Tizenhat éves – mentegetőztek szelíden.

– És zsidó? – csattant a kíméletlen kérdés.

– Kitűnően főz, mos, takarít, még fát is aprít, ha szükséges – próbálkoztak kitartóan a meggyőzés erejével – A ház körül mindenben segít majd.

– Akkor sem kell – hártott konokul a nővér – Mindnyájunk élete veszélybe kerülhet miatta.

– De Aquila, ha a tizenkét apostol kérne most menedéket, őket is elküldené? Izraeliták voltak – tették hozzá nyomatékosan.